

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

στην πρόταση για «αριστερό ψηφοδέλτιο συνεργασίας»

Η πρόταση της Συσπείρωσης για «αριστερό ψηφοδέλτιο συνεργασίας» θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν μια προσπάθεια αναβάθμισης μιας συμπόρευσης των δυνάμεων, που διακηρύσσουν ότι εκπροσωπούν τους αρχιτέκτονες που ζουν από τη δουλειά τους, και η οποία έχει ήδη σε ένα βαθμό πραγματοποιηθεί στο χώρο των αρχιτεκτόνων τον τελευταίο καιρό, γύρω από διάφορα ζητήματα διεκδικήσεων, τη συγκρότηση του Τμήματος Αττικής του Συλλόγου, αλλά και σε σχέση με την απόρριψη τόσο των πεπραγμένων όσο και του οικονομικού απολογισμού του ΔΣ του Συλλόγου, που συνέβη για πρώτη φορά στην ιστορία του. Χωρίς να αμφισβητούμε την αγνότητα των προθέσεων, πρέπει να εξετάσουμε αν η πρόταση προωθεί όντως αυτή την συμπόρευση.

Αρχικά η πρόταση έχει την αδυναμία ότι αποκλείει την Πανεπιστημονική. Η τελευταία θα μπορούσε μόνο να αυτοαποκλειστεί, και τότε θα όφειλε να εξηγήσει τους λόγους σε αυτούς που κάνουν την πρόταση, στους φίλους της αλλά και σε όλους τους συναδέλφους. Οι πολιτικές προτάσεις, όπως οι περί συνεργασιών, δεν πρέπει να κυριαρχούνται από συναισθηματισμούς, νοσταλγία ή έμμονες ιδέες, που οπωσδήποτε είναι στοιχεία του παλιού που πεθαίνει. Ο αποκλεισμός θα ήταν κατανοητός μόνο αν η Πανεπιστημονική εκπροσωπούσε κατά κύριο λόγο συναδέλφους που συνδέονται με τους κυρίαρχους πολιτικούς ή κοινωνικοοικονομικούς κύκλους, ή ζουν απλώς παρασιτικά από αυτούς. Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί κάτι τέτοιο. Το ότι η εκπροσώπηση δεν είναι ενδεχομένως κατάλληλη, πρέπει να αναγνωριστεί από τους εκπροσωπούμενους. Ο εκ των προτέρων αποκλεισμός δείχνει νοοτροπία απομονωτισμού αντίστοιχη με αυτή που έχει επιδείξει η Πανεπιστημονική κυρίως τον τελευταίο καιρό.

Το ψηφοδέλτιο του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων επιδιώκουμε να μην είναι κατάλογος υποστηρικτών, αλλά συναδέλφων που μπορούν να εκπροσωπήσουν το Νέο Κίνημα. Επιδιώκουμε πριν από ιδεολογικοπολιτικά κριτήρια να εκπληρούν κριτήρια ακεραιότητας, αγωνιστικότητας και δεοντολογικής συμπεριφοράς, διότι πιστεύουμε ότι αν δεν ικανοποιούνται αυτά, τα πρώτα δεν έχουν καμία αξία. Ένα κοινό ψηφοδέλτιο της τελευταίας στιγμής δεν μπορεί παρά να είναι άθροισμα υποψηφιοτήτων με βάση τα γνωστά παραταξιακά κριτήρια. Όμως το Νέο Κίνημα από την ίδρυσή του (1990) είχε υποστηρίξει το τέλος των κλασικών παρατάξεων, που σήμερα επιβεβαιώνεται συσχετιζόμενο με την κρίση πολιτικής εκπροσώπησης στις συνθήκες της εξελισσόμενης θυελλώδους κρίσης, που δεν είναι μόνο οικονομική. Όλες οι τετριμμένες διαδικασίες, που από μια άποψη συνιστούν ή αποπειρώνται υποκατάσταση του συλλογικού χώρου από τις παρατάξεις, με αποτέλεσμα να τον διαλύουν, προκαλούν αντιπάθεια στις χιλιάδες των ανθρώπων που η ζωή τους σήμερα καταστρέφεται. Το νέο δεν είναι έτοιμο ακόμη, το δείχνει η πολιτική ζωή και κάθε γέννα είναι επώδυνη.

Ακόμη, το Νέο Κίνημα δεν έδωσε ποτέ κατευθυνόμενη σταυροδοσία στις εκλογές. Η πρόταση κοινού ψηφοδελτίου, και μάλιστα 5 μέρες πριν την υποβολή του, προϋποθέτει συμφωνία παρατάξεων για τους εκπροσώπους στα όργανα, ή έστω την αναλογία εκπροσώπησης, δηλαδή κατευθυνόμενη σταυροδοσία ή μαγείρεμα του αποτελέσματος εκ των υστέρων. Όμως τότε η «άμεση δημοκρατία» πάει και τυπικά περίπατο, αν κάποιοι από εμάς προσπαθούν πραγματικά να την προσεγγίσουν.

Επίσης ένα κοινό ψηφοδέλτιο προϋποθέτει μια σοβαρή συμφωνία επί του πρακτέου και αυτό είναι αδύνατο να προκύψει μέσα σε λίγες μέρες, πόσο μάλλον όταν τα μικροπαραταξιακά αντανακλαστικά δεν φαίνεται να έχουν ουσιαστικά υποχωρήσει, ακόμα και σήμερα που κατακυλάμε στο χάος.

Πολιτικά αποτελεσματικότερο, εντιμότερο και κυρίως δημοκρατικότερο είναι να διακηρύξουμε τη θέλησή μας να συνεργαστούμε (και με την Πανεπιστημονική αρχιτεκτόνων) μετά τις εκλογές, με συγκεκριμένους στόχους, ένα πρόγραμμα για το Σύλλογο, αλλά και για παραέξω. Τότε ο καθένας μας θα κριθεί ως προς την ειλικρίνεια των προθέσεων του, την ικανότητα να αντιλαμβάνεται τις συνθήκες, αλλά και την οικονομία του λόγου και του χρόνου. Τότε ίσως έχουμε κάποιο αποτέλεσμα σε πείσμα των γενικότερων συνθηκών. Αυτή είναι η δική μας πρόταση.

11/10/2011